

บทที่ 2

งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้

การอ่านและการเขียนเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ และเป็นทักษะที่ช่วยให้คนเกิดความฉลาดรอบรู้ นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาหลายท่านมีความเห็นว่า ทักษะทางภาษาซึ่งได้แก่การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน แต่เนื่องจากการวิจัยนี้มุ่งศึกษาเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างทักษะในการอ่านและการเขียนเท่านั้น ฉะนั้นจึงจะนำผลการวิจัยและเอกสารที่กล่าวถึงทักษะการอ่านและการเขียนโดยเฉพาะมากล่าวไว้ในบทนี้ ส่วนทักษะอื่นจะกล่าวถึงก็ต่อเมื่อทักษะเหล่านั้นมีส่วนสัมพันธ์หรือมีอิทธิพลต่อการอ่านหรือการเขียน

1. ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านกับการเขียน

มีผู้หลายท่านได้ค้นคว้าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนไว้ ผลงานและข้อคิดที่น่าสนใจที่ควรนำมากล่าวถึงได้แก่ผลงานและข้อคิดของบุคคลต่อไปนี้

ในปี 1973 ปีเตอร์ อีแวนนิโก (Peter Evanechko) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียน ของนักเรียนเกรด 6 ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ของโรงเรียนแห่งหนึ่งใน Victoria, British Columbia จำนวน 118 คน พบว่าความสามารถในการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง¹ และไมเคิล คอนเลย์ (Michael Donley) ได้ให้ความเห็นสนับสนุนว่าการอ่านและการเขียนสัมพันธ์กันไม่เฉพาะแต่ในระดับเริ่มเรียนเท่านั้น แต่รวมทั้งในระดับสูงด้วย โดยกล่าวว่า

"I do not doubt that comprehension, composition and précis are related at the earliest stages and it is

¹Evanechko, loc.cit.

just that they are more and more sophisticatedly related at an advanced stage."²

และริชาร์ด เจ มอนก (Richard J. Monk) ได้ศึกษาเมื่อปี 1958 พบว่านักเรียนที่เขียนได้ดี ใช้เวลาดาวางส่วนใหญในการอ่านมากกว่าผู้ที่เขียนได้ไม่ดี³ ทั้งนี้เพราะการอ่านมาก ๆ ก่อให้เกิดความคิด และแนวทางในการเขียน และช่วยให้มีเนื้อหาสาระที่เหมาะสมเพียงพอที่จะเขียนให้ได้ดี และน่าสนใจ นอกจากนี้ อาร์ เจ โอเวนส์ (R. J. Owens) ได้สนับสนุนความคิดนี้ และเสนอแนะเพิ่มเติมว่านอกจากจะอ่านมาก ๆ แล้วยังควรอ่านหนังสือหลาย ๆ ประเภทอีกด้วย เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์อันเป็นสาระสำคัญในการเขียนเรียงความ⁴ แนนซี แกรี่ (Nancy Gary) ได้แนะนำหลังจากการอ่านแล้วควรมีการอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดกัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านได้พื้นฐานสำหรับการเขียนที่ดียิ่งขึ้นอีกด้วย⁵

ในปี 1971 เจมส์ แอล คาลฮูน (James L. Calhoun) ได้ทดลองการสอนเขียนในระดับอุดมศึกษา โดยใช้การอ่านอย่างวิเคราะห์วิจารณ์เป็นพื้นฐาน โดยได้ดำเนินการทดลองสอนทักษะการเขียนด้วย การให้อ่านและวิเคราะห์แบบฝึกหัดการเขียน และ มีการอภิปรายกันถึงเทคนิคการเขียน แล้วจึงนำเทคนิคดังกล่าวมาใช้ในการเขียนของตนเอง

²Michael Donley, "Precis Writing : A Rehabilitation," English Language Teaching, XXIX (April, 1975), 214.

³Richard Braddock, "English Composition," Encyclopedia of Educational Research (4th.ed., New York : The Macmillan Company, 1960), p. 450.

⁴Owens, op.cit., p. 120.

⁵Nancy Gary, "Teaching Composition and Composition Skills," The Teacher's Encyclopedia (Englewood-Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, Inc., 1966), 557.

โดยทำการทดลองกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แห่ง Eastern Nazavene College พบว่า การวิเคราะห์เรียงความอย่างมีระบบมีส่วนเพิ่มพูนความรู้ในเรื่องเทคนิคการเขียนเรียงความ นักศึกษาที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการดังกล่าวสามารถเขียนเรียงความได้ดีกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการสอนให้วิเคราะห์ด้วยวิธีการแบบนี้⁶

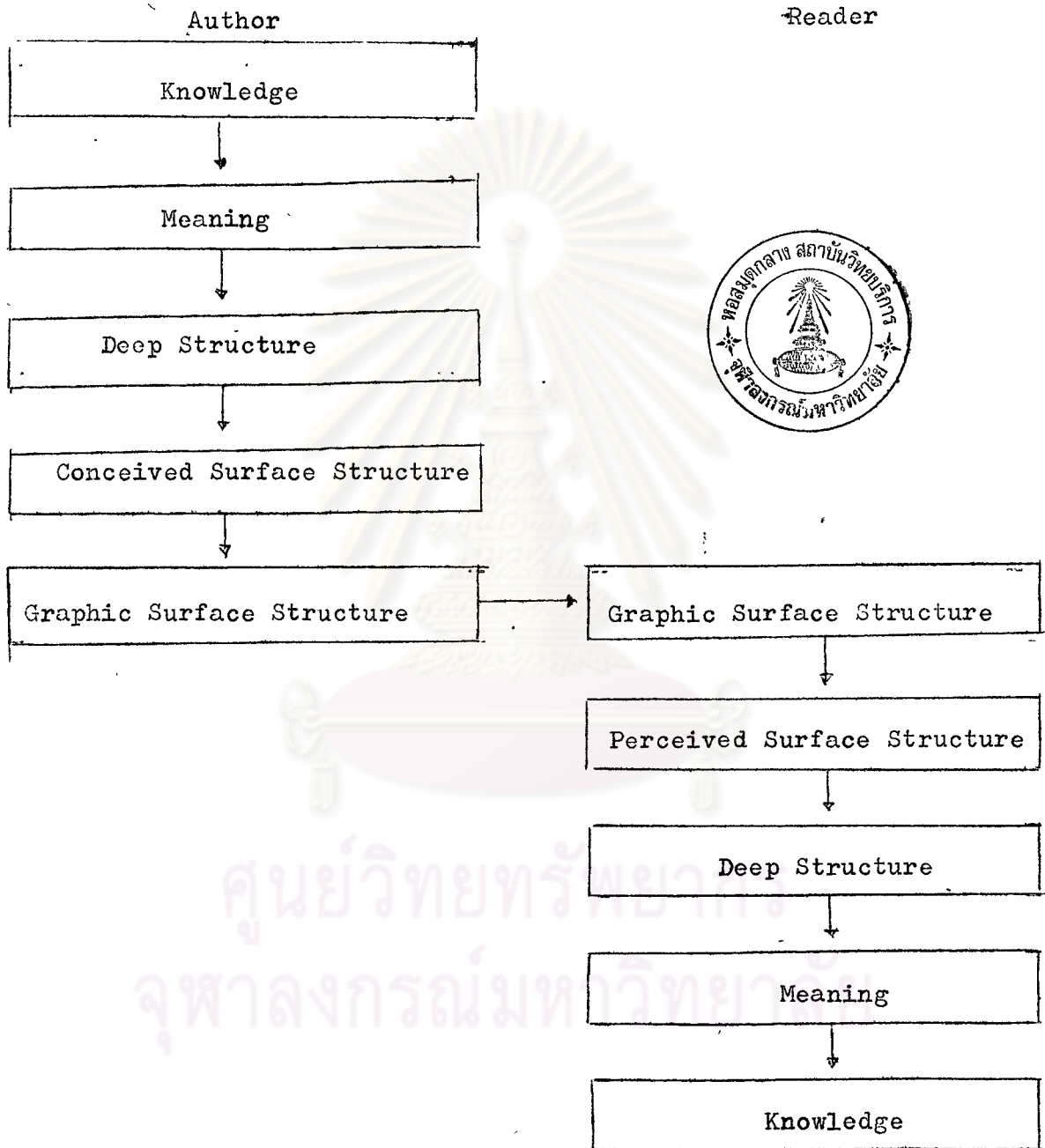
ดังนั้นจึงอาจจะสรุปได้ว่า การอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กัน และส่งเสริมซึ่งกัน และกัน โดยเฉพาะการอ่านเป็นพื้นฐานที่ดียิ่งของการเขียน แต่ควรจะได้ อ่านหนังสือหลาย ประเภท ๆ และตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับเทคนิคการเขียนจากเรื่องที่อ่าน อาจจะจัดให้มีการอภิปราย และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นบ้างเกี่ยวกับเนื้อหาสาระและเทคนิคในการเขียน ซึ่งจะทำให้การอ่านเป็นพื้นฐานสำหรับการเขียนที่ดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้ วิลเลียม ดี เพจ (William D. Page) ยังได้แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างการอ่านและการเขียนโดยการวิเคราะห์ความเหมือนและต่างกันของการอ่านและการเขียนทางคานาษา ความหมาย และความรู้ ซึ่งเป็นการยืนยันว่าจุดประสงค์ของผู้อ่าน และผู้เขียนคือการสื่อความหมายกันระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ดังแสดงไว้ในแผนภาพต่อไปนี้⁷

⁶James L. Calhoun, "The Effect of Analysis of Essays in College Composition Classes on Reading and Writing Skills," Dissertation Abstracts International, 32 (October, 1971); 1971A - 1972A.

⁷William D. Page, "The Author and the Reader in Writing and Reading," Research in the Teaching of English, 8 (Summer, 1974), 170 - 183.

แผนภาพที่ 1 กระบวนการในการเขียนและการอ่าน (A General Concept of Writing and Reading)

แผนภาพนี้แสดงให้เห็นว่าการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมาก มาริลีน เบิร์กเลย์ (Marilyn Birkley) ผู้ซึ่งทำโครงการฝึกหัดครูเพื่อการสอนอ่านที่เข้มข้นสนับสนุนความคิดที่ให้มีการสอนการอ่านและการเขียนให้สัมพันธ์กัน เพราะการอ่านและการเขียนสนับสนุนซึ่งกันและกัน เมื่อเรียนสิ่งหนึ่งแล้วจำเป็นต้องเรียนอีกสิ่งหนึ่งควบคู่กันไป⁸

จากแผนภาพ ผลการวิจัย และข้อคิดค้นกล่าวข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า การอ่านและการเขียนสัมพันธ์กัน และส่งเสริมซึ่งกันและกัน เนื่องจากการอ่านและการเขียนเป็นการสื่อความคิดระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน โดยที่ทั้งสองฝ่ายจะต้องเข้าใจกันทางด้านภาษา ความหมาย ความรู้ ความคิด โดยผู้เขียนจะแสดงความรู้ ความคิดไว้ในข้อเขียน ผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจข้อเขียนที่ปรากฏโดยใช้ความสามารถในการแปลความ ที่ความและขยายความข้อเขียนที่อ่านเพื่อจะได้เข้าใจความรู้ ความรู้สึกนึกคิด และความหมายที่ผู้เขียนแสดงไว้ในข้อเขียน อันจะนำไปสู่การสื่อความคิดระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน อันเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์อีกด้วย ผู้ที่อ่านมาก ย่อมมีความฉลาดรอบรู้ มีความคิดที่กว้างไกล กว้าหนา และทันสมัย เข้าใจชีวิต เหตุการณ์และสถานการณ์ต่าง ๆ อันเป็นการเสริมสร้างประสบการณ์ของผู้อ่านซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการเขียน เพราะการเขียนต้องการจินตนาการและสาระที่จะเขียน ซึ่งได้มาจากประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม และภูมิหลัง จึงนับได้ว่าการอ่านส่งเสริมและสนับสนุนการเขียน และในทางกลับกันการเขียนก็ส่งเสริมการอ่านด้วย เพราะในการเขียนผู้เขียนจะต้องเอาใจใส่ในเรื่องคำศัพท์ โครงสร้างและกระสวน (Pattern) ต่าง ๆ เพื่อจะเลือกสรรใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องที่เขียน ทำให้เขามีความรู้และคุ้นเคยกับเรื่องเหล่านั้นอย่างดี และสามารถแยกความแตกต่างของตัวอักษร (Discrimination) คำศัพท์ และกระสวนได้ทันทีที่พบในการอ่าน ทำให้สามารถอ่านได้รวดเร็วและดีขึ้น อันที่ ความรู้ในเรื่อง

⁸Marilyn Birkley, "Effecting Reading Improvement in the Classroom Through Teacher Self-Improvement Program," Journal of Reading, 14 (November, 1974), 3 - 9.

ระเบียนในการเขียนจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถแยกใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่องได้ ทั้งยังเห็นความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดที่มาเสริมใจความนั้น ๆ ด้วย

2. ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่าน การเขียน กับทักษะอื่น ๆ

ผู้เชี่ยวชาญและครูในคานการเรียนภาษาหลายท่านมีความเห็นตรงกันว่า ทักษะทางภาษาที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เช่น อาร คือ อาร์มสตรอง (Armstrong, 1967) อี วี ดีชันท (Dechant, 1970) คัมบลิว ดี โลบัน (Loban, 1969)⁹ โดยเฉพาะ จูเลีย คอปสัน (Julia Dobson) ได้กล่าวว่า การอ่านนำไปสู่กิจกรรมอื่น ๆ ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ และมีส่วนนำการฝึกการออกเสียงและการเขียนอีกด้วย¹⁰

แอน เจ ริช (Ann J. Rich) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการพูดกับการอ่าน พบว่าคะแนนการพูดและการอ่านมีความสัมพันธ์กัน¹¹ และในปี 1968 ผลการวิจัยของ มิลเลอร์และเนย์ (The Miller and Ney Study) ก็แสดงถึงการพูดที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเขียน โดยการทดลองสอนการเขียนนักเรียน 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเรียนโดย

⁹ Evanechko, op.cit., p. 315.

¹⁰ Julia Dobson, "Making the Most of Reading," English Teaching Forum, XI (March-May, 1973), 3 - 9. "Reading Stimulates other Activities in EFL/ESL Classroom. It can lead into pronunciation, conversation and writing exercises."

¹¹ Ann J. Rich, "Oral Language Assessment as a Language Predictor of Reading Achievement : Relationships between Oral Language and Reading Achievement," Dissertation Abstracts International, 34 (August, 1973), 670A-671A.

การฝึกสร้างประโยคด้วยปากเปล่า ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเรียนวิธีการเขียนจากตำรา ผลปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่ฝึกสร้างประโยคปากเปล่าสามารถเขียนด้วยประโยคที่ใช้คำมากกว่า และด้วยโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนกว่า¹²

แต่ก็มีงานวิจัยที่แสดงถึงความไม่สัมพันธ์กันระหว่างทักษะทางภาษา ได้แก่ผลงานวิจัยของอาเธอร์ อาร์ กอคก (Arthur R. Kock) ที่ว่าโครงการใช้การฟังและการคิดไม่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิผลในการอ่านและการฟัง¹³

จากงานวิจัยและข้อคิดข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า โดยทั่วไปแล้วทักษะทางภาษามีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

3. ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่าน การเขียน และสัมฤทธิผลในการเรียน

ริชาร์ด เจ โนเอท (Richard J. Noeth) ได้ศึกษาพบว่า การอ่านเป็นตัวแทนความสัมฤทธิผลในการเรียนที่ดีตัวหนึ่ง โดยศึกษาตัวแปรที่เป็นตัวแทนความสัมฤทธิผลในการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะสัตวแพทย์ มหาวิทยาลัยเปอคู (Purdue) พบว่าตัวแปรที่เป็นตัวแทนที่ดีมี 5 ตัว เรียงกันตามลำดับดังนี้คือ คะแนนผลการเรียนก่อนเข้าศึกษาในคณะนี้ ความจำทางคานภาษา (Verbal Memory) ความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในทางคณิตศาสตร์ (Quantitative Ability) และวิทยาศาสตร์ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการพิจารณาคะแนนแต่ละตัวของตัวแปรทั้ง 5 สามารถทำนายความสัมฤทธิผลในการเรียนภาค

¹²Frank O' Hare, Sentence-Combining : Improving Student Writing without Formal Grammar Instruction (Urbana, Illinois : National Council of Teachers of English, 1973).

¹³Arthur R. Kock, "A Study of Free Association as Technique to Improve Student Writing," Dissertation Abstracts International, 32 (May, 1972), 6292A.

แรกของนักศึกษาได้เท่ากับการใช้คะแนนจากตัวแปรทุกตัวรวมกันทำนาย¹⁴

ในประเทศไทยมีการวิจัยในทำนองเดียวกันนี้ และได้ผลการวิจัยคล้ายคลึงกับการศึกษาของริชาร์ด เจ. โนเอท เลียม ลัธชนันท์ และคณะกรรมการวิจัยการศึกษา สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 คะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย กับผลการศึกษาในชั้นปีที่ 1 ของสถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2510-2511 พบว่า คะแนนรายวิชาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับผลการเรียนชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยมีค่าสหสัมพันธ์สูงกว่าคะแนนสอบคัดเลือก จึงเชื่อได้ว่าคะแนนรายวิชาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 ระดับมหาวิทยาลัยได้ดีกว่าคะแนนสอบคัดเลือกที่ใช้ อยู่ในปัจจุบัน¹⁵ ผลการวิจัยนี้คล้ายกับการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2507-2508 กับสัมฤทธิผลในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1-2 ในระดับมหาวิทยาลัย" ผลการวิจัยของผู้วิจัย ปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยกับผลการเรียนชั้นปีที่ 1-2 ในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ($r = .52-.69$) และอาจใช้คะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพียงอย่างเดียวเป็นเครื่องตัดสินคัดเลือกนักเรียนเข้ามหาวิทยาลัยได้ แต่ถ้าวัดคะแนนสอบคัดเลือกพร้อมกับคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จะช่วยให้

¹⁴Richard J. Noeth and Others, "Predicting Success in the Study of Veterinary Science and Medecine," The Journal of Educational Research, 67 (January, 1974), 213 - 215.

¹⁵สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ "สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 คะแนนสอบคัดเลือก กับผลการศึกษาในชั้นปีที่ 1 ของสถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2510-2511" วารสารวิจัยทางการศึกษา 3 (2516), 28 - 37.

การทำนายผล- การเรียนชั้นปีที่ 1-2 ได้ผลดีกว่าการใช้คะแนนชนิดเดียว¹⁶

ดังนั้นจึงพอจะกล่าวได้ว่าทักษะทางภาษาโดยเฉพาะการอ่านและการเขียนสามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลในการเรียนได้อย่างดี

4. ผลงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนอ่าน

4.1 เทคนิคพื้นฐานในการอ่าน

วิลเลียม อี นอร์ริส (William E. Norris) แห่งมหาวิทยาลัยพีตส์เบิร์ก ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญที่จำเป็นจะต้องปรับปรุงเพื่อให้สามารถอ่านได้ดี ดังนี้

¹⁶"การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับ ผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2507 และ 2508 กับความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2510).

การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาที่ทำกันเป็นกลุ่ม มีผู้ร่วมทำ 5 คน โดยแต่ละคนศึกษามหาวิทยาลัยต่างกันไป ได้แก่

ทิพวรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา ศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศิลปากร
 ศุภรดา สาทราชทอง ศึกษามหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์
 สายหยุด เขียวคอกนอย ศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 ณวีวรรณ พรหมสาขา ณ สกลนคร ศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 วาสนา พานิชการ ศึกษาวิทยาลัยสวนภูมิภาค

1. ความรวดเร็วในการจำและเข้าใจความหมายของคำและโครงสร้าง
ของประโยค

2. ความจำและความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ปรากฏในเนื้อความ
(Context)

3. การสร้างคำและการเปลี่ยนแปลงรูปคำ

4. การเข้าใจโครงสร้างและความหมายของข้อความ (Paragraph)

5. การจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านทั้งหมด

แต่ในการที่จะอ่านได้คืบหน้าจะต้องมีการฝึกฝน ปรับปรุง และพัฒนาทักษะในการอ่าน ตั้งแต่การสร้าง
ความพร้อมในการอ่าน การอ่านเพื่อจับใจความ และการปรับปรุงความเร็วในการอ่านไปตามระดับ
ความยากของเรื่องและตามจุดมุ่งหมายในการอ่าน ซึ่งอาจจัดเรียงตามลำดับดังนี้

1. ความพร้อมในการอ่าน ได้แก่ความรู้ทางด้านไวยากรณ์และคำศัพท์

2. ทักษะพื้นฐานในการอ่าน

2.1 รูเรื่องราวเกี่ยวกับหัวเรื่อง (Topic) ของข้อความที่อ่าน

2.2 จับใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่องได้

2.3 รูความมุ่งหมายของผู้เขียน

2.4 สรุปและตีความเรื่องที่อ่าน

2.5 รู้จักคำใหม่ ๆ ที่ปรากฏในเรื่องจากเนื้อความ (Context)

3. การลำดับความคิดและการเรียบเรียงเรื่อง

4. ทักษะในการอ่านเอาเรื่องทุกระดับความเร็ว (Literary Reading

Skills : Skimming, Scanning, The SQ3R Technique)

5. ทักษะในการเขียน (Writing Skills) ซึ่งได้แก่การรวบรวมความคิด
การเรียงลำดับเรื่อง ลีลาในการเขียน และความถูกต้องในคานการไวยากรณ์¹⁷ เพราะการรู้
ระเบียบในการเขียนทำให้ผู้อ่านสามารถจะอ่านให้เข้าใจเรื่องได้อย่างลึกซึ้ง ดังที่ อีเมอร์สัน

¹⁷Birkley, op.cit., p. 99.

วี คีซันท์ (Emerald V. Dechant) กล่าวว่า ลักษณะของการประพันธ์จะกำหนดวิธีอ่าน เช่น การอ่านวรรณคดีที่ต้องการให้โคความซาบซึ้งในค่านิยมและลีลาของผู้เขียน ผู้อ่านจะต้องอ่านแบบที่ความ ส่วนรอยกรองเป็นลีลาการเขียนที่สื่อความคิดควยการไขน้าเสี่ยง การใช้คำซ้ำ จังหวะและลีลาของคำประพันธ์ ผู้อ่านจะต้องเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก และเรื่องที่คุณเขียน ต้องการจะสื่อสาร แต่การอ่านนวนิยายซึ่งผู้เขียนใช้จิตรวิเคราะห์ตัวละคร ผู้อ่านต้องเข้าใจ ความคิดและความหมายของผู้เขียนควย¹⁸ ดังนั้นการระบุเปรียบเทียบในการเขียนจึงช่วยในการอ่าน มาก

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ โครงสร้างและการอ่าน ผู้หลายท่านเชื่อว่าคำศัพท์และโครงสร้างภาษาอังกฤษเป็นองค์ประกอบพื้นฐาน ที่สำคัญมากต่อสัมฤทธิ์ผลในการอ่าน และได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้มากพอสมควร เช่น อาเธอร์ อี แทรกซ์เลอร์ (Traxler, 1945)¹⁹ โจเซฟีน เอ ไพการ์ซ (Piekarz, 1956)²⁰ เดวิด อี เอสเคย์ (Eskey, 1972)²¹ โคจิ ซุกุจิ (Suzuki, 1973)²² และใน

¹⁸Emerald V. Dechant, Imrpoving the Teaching of Reading (Englewood-Cliffs, N.J. : Prentice-Hall Inc., 1970), p.395.

¹⁹Arthur E. Traxler, "The Relationship Between Vocabulary and General Achievement in Elementary School," Elementary School Journal, 45 (February, 1945), 331-333.

²⁰Josephine A. Piekarz, "Getting Meaning from Reading," Elementary School Journal, 56 (March, 1956), 304.

²¹David E. Eskey, "A Model Program for Teaching Advanced Reading to Student of English as a Foreign Language," Language Learning XXIII (December, 1973), 179.

²²Koji Suzuki, "Some Recommendations for Improving English Education in Japan," Workpapers in TESL, VII (June, 1973), 116-121.

ประเทศไทยก็มีผู้ศึกษาเรื่องนี้เช่นเดียวกัน ได้แก่ พิศรวัลย์ โกวิทวที (2515)²³ และ ทวาร สุปงกช (2510)²⁴ นักการศึกษาและผู้นักศึกษาค้นคว้าได้ศึกษาและให้ความเห็นไว้ตรงกันว่าความรู้ ความเข้าใจคำศัพท์และการอ่านมีค่าสัมพันธ์กันในระดับสูง คำศัพท์นับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับการอ่าน

แต่ก็มีงานวิจัยของบางคนที่ไม่เห็นผลการวิจัยตรงกันข้ามกับที่กล่าวข้างต้น ได้แก่ การวิจัยของ วอลเลซ แรมซี (Ramsey, 1961)²⁵ และปีเตอร์ นอปบล็อก (Knoblock, 1965)²⁶ ที่พบว่า ความเข้าใจคำศัพท์ไม่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลในการอ่าน นอกจากนี้ วอร์เรน เซอร์แมน เฮย์ส (Hays, 1972) ยังได้ศึกษาพบว่า การจดจำคำได้ก็ไม่ได้เป็นหลักประกันว่า นักเรียนจะต้องได้รับความสำเร็จในด้านการอ่านเอาเรื่องด้วย และยังให้ข้อสังเกตอีกว่า นักเรียนมีแนวโน้มที่จะใช้ความหมายทางไวยากรณ์ (Syntactic Clue) และความหมายจาก เนื้อความ (Context) ในการตีความความหมายของคำศัพท์มากกว่า²⁷

²³พิศรวัลย์ โกวิทวที "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกศึกษามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515).

²⁴ทวาร สุปงกช "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาของวิทยาลัยครู 3 แห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกศึกษามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510).

²⁵Wallace Ramsey, "An Analysis of Variables Predictive of Reading Growth," The Journal of Educational Research, 54 (February, 1961), 211.

²⁶Peter Knoblock, "A Rorschach Investigation of the Reading Process," The Journal of Experimental Education, 33 (September, 1965), 205-207.

²⁷Warren Sherman Hays, "Certain Relationships Between Word Recognition and Comprehension of Second and Fifth Grade Children," Dissertation Abstracts International, 33 (August, 1972), 662-A.

ในเรื่องการหาความหมายจากเนื้อความและการให้ความหมายของคำแก่ผู้เรียนนั้น โคโรธี เอช โคเฮน (Dorothy H. Cohen) ได้ให้ข้อคิดวิเคราะห์เกี่ยวกับวิธีการใช้คำนั้นมาก ๆ ให้ความหมายหรือเปรียบเทียบคำตรงกันข้าม และในที่สุดจึงให้คำจำกัดความ²⁸

นอกจากนี้ความรู้ในเรื่องโครงสร้างทางไวยากรณ์ก็เป็นพื้นฐานที่สำคัญอย่างหนึ่งซึ่งส่งเสริมประสิทธิภาพในการอ่าน ดังที่กึ่งกาญจน์ นิลรัตน์ ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างทางไวยากรณ์กับความสามารถในการเรียนวรรณคดีอังกฤษของนักศึกษาในวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง พบว่า ความเข้าใจโครงสร้างทางไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษสูงมาก ($r = .85$) ที่ระดับนัยสำคัญ $.01$ ²⁹

แต่ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์รวมกัน จะมีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลในการอ่านมาก ดังที่ ระรินทิพย์ เจริญสุข ได้ทำการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์และการอ่าน มีความสัมพันธ์กัน คะแนนโครงสร้างและคำศัพท์รวมกันสามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลในการอ่าน³⁰

อย่างไรก็ตาม พินทิพย์ หวยเจริญ ได้ศึกษาในเรื่องเดียวกันนี้ พบว่าความรู้ความเข้าใจในเรื่องคำศัพท์ไม่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลในการอ่านมากเท่าความรู้ทางด้านโครงสร้าง

²⁸Dorothy H. Cohen, "Word Meaning and the Literacy Experience in Early Childhood," Elementary English, XLVL (November, 1969), 914-4, 922.

²⁹กึ่งกาญจน์ นิลรัตน์ "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษกับความสามารถในการเรียนวรรณคดีอังกฤษ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2516).

³⁰ระรินทิพย์ เจริญสุข "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ภาษาอังกฤษกับการอ่านเอาเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517).

ทางไวยากรณ์ โดยศึกษาข้อผิดพลาดในการอ่านคำกริยา เรียนภาษาอังกฤษในด้านความรู้ทางคำ
โครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ และความเข้าใจเรื่องที่อ่าน พบว่าข้อผิดพลาดทางคำ
โครงสร้างทางไวยากรณ์และความหมายของศัพท์มีองค์ประกอบร่วมกันมากที่สุด ข้อผิดพลาด
ทางความหมายของคำศัพท์และความเข้าใจเรื่องที่อ่านมีองค์ประกอบร่วมกันน้อยที่สุด ส่วน
ข้อผิดพลาดทางความเข้าใจเรื่องที่อ่านและโครงสร้างทางไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กันใน
ระดับปานกลาง แสดงว่าความรู้ความเข้าใจทางคำกริยาไวยากรณ์มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลในการอ่าน
มากกว่าคำศัพท์³¹

4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านกับวัตถุประสงค์ในการอ่าน

ในการเรียนการสอนอ่านจะต้อคำนึงถึงวัตถุประสงค์ในการอ่านเพื่อจะได้ตั้ง
คำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจและกำหนดระดับความเร็วในการอ่านให้เหมาะสม สุริย์ เบี่ยมสุข
กล่าวถึงการแบ่งการอ่านตามวัตถุประสงค์ออกเป็น

1. การอ่านแบบรวดเร็วเพื่อเก็บความคิดที่สำคัญ (Scanning) คือการอ่าน
เพื่อจับใจความสำคัญให้ไ้รวดเร็ว เมื่อกวาดสายตาด่วนข้อความแต่ละครั้ง การอ่านแบบนี้เป็น
การอ่านที่มีประโยชน์มากเพราะช่วยให้อ่านไ้รวดเร็วขึ้น แต่เป็นวิธีที่ยาก จำเป็นต้องใช้เวลา
นานในการฝึกฝน

2. การอ่านแบบค้นคว้ารายละเอียด (Reading for Detail) คือการอ่าน
แบบระมัดระวัง เพื่อค้นหาความคิดที่สำคัญๆ ของเรื่องนั้นโดยตลอด ศึกษารายละเอียด และ
เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้

3. การอ่านแบบศึกษา (Study Reading) คือการอ่านที่จะต้องเข้าใจ
ความคิดที่สำคัญ ๆ และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเหล่านั้นอย่างดีด้วย เมื่ออ่านเข้าใจ

³¹ พิณทิพย์ ทวยเจริญ "การศึกษาค้นคว้าข้อผิดพลาดในการอ่านคำกริยา เรียนภาษาอังกฤษของ
นิสิตชั้นปีที่สอง วิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี และปทุมวัน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหา
บัณฑิต วิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี, 2515).

ในปัจจุบันแล้ว คงสามารถนำไปใช้ในเวลาต่อไปอีกด้วย วิธีการอ่านแบบนี้ต้องอ่านแบบคร่าวๆ เสียก่อน แล้วใช้ความคิดและตั้งคำถามไว้ หลังจากนั้นจึงอ่านอย่างตั้งใจ อาจจดโน้ตลงบ้าง และทบทวนความคิดที่สำคัญๆ อีกครั้งหนึ่ง

4. การอ่านแบบวิพากษ์วิจารณ์ (Critical Reading) คือการอ่านที่ต้องอาศัยความเฉลียวฉลาดและความระมัดระวัง ที่สำคัญที่สุดคือจะต้องระวังในเรื่องความไม่สมเหตุสมผล หรือข้อความที่ทำให้เกิดปฏิกิริยาต่าง ๆ การอ่านแบบนี้ควรพิจารณาภูมิหลังของผู้เขียน และพยายามจับจุดสำคัญของสิ่งที่ผู้เขียนต้องการพูดหรือต้องการให้ผู้อ่านเชื่อ

5. การอ่านแบบวิเคราะห์ (Analytical Reading) คือการอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับทฤษฎีทางคณิตศาสตร์ กฎทางวิทยาศาสตร์ บทความสำคัญ ๆ และปัญหาต่าง ๆ จึงต้องอ่านด้วยความตั้งใจและระมัดระวังทุกคำที่อ่าน ผู้อ่านต้องตั้งปัญหาไว้ในใจในขณะที่อ่านและหาทางแก้ปัญหาเหล่านั้นให้แจ่มแจ้ง³²

ฉะนั้นระดับความเข้าใจและความเร็วในการอ่านจะเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะของข้อความที่อ่านและวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

4.4 ความเร็วในการอ่าน

ผู้หลายคนได้ให้ความสำคัญต่อความเร็วในการอ่านมาก เพราะเชื่อว่าการอ่านอย่างรวดเร็วจะช่วยให้เกิดความเข้าใจเรื่องใดง่ายกว่าการอ่านช้า ๆ เพราะเป็นการรวบรวมความคิดและปะติดปะต่อเรื่องราวอย่างรวดเร็ว สามารถเข้าใจเรื่องราวได้โดยอาศัยเนื้อความ (Context) ดังที่ นิโคลัส เฟอรัจสัน (Nicolas Ferguson) ได้สนับสนุนคุณค่าในการฝึกฝนให้นักเรียนอ่านอย่างรวดเร็ว ดังนี้คือ

1. ความเข้าใจที่ขึ้น

³² สุรีย์ เปี่ยมสุข "การสอนอ่านอังกฤษในชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503), หน้า 22-26.

2. จับใจความสำคัญได้เร็ว
3. ไม่หยุดชะงักการอ่านเพราะไม่รู้ศัพท์
4. ทำให้เกิดความมั่นใจว่าสามารถอ่านได้
5. ทำให้เกิดแรงผลักดันในการอ่าน
6. สามารถแยกสิ่งที่ต้องการจะศึกษาได้

ในทางกลับกัน การอ่านช้าจะทำให้เกิดผลดังต่อไปนี้

1. เป็นการขัดต่อธรรมชาติของการรวมคำ ทำให้เกิดอุปสรรคต่อความเข้าใจในการอ่าน
2. มุ่งในคำรายละเอียด ทำให้ไม่สามารถรับรู้เรื่องราวทั้งหมดได้
3. เมื่อพบศัพท์ที่ไม่รู้ทำให้หมกมุ่นกังวลใจ เป็นการบั่นทอนนิสัยในการอ่าน

มากกว่าส่งเสริม³³

นอกจากนี้เฮอเบิร์ต เซลลิจอร์ (Herbert Seliger) ได้สนับสนุนความคิดนี้เพราะประสิทธิภาพในการอ่าน (Reading Efficiency) หมายถึงความเข้าใจและความเร็วในการอ่านซึ่งนับจำนวนคำที่อ่านได้ใน 1 นาที และจากการศึกษาวิจัยพบว่านักศึกษาที่อ่านช้าจะมีความเข้าใจในระดับต่ำ (Poor) ควบคู่กับการเพิ่มความเร็วในการอ่าน เป็นการเพิ่มทั้งความเข้าใจและความสนุกสนานในการอ่าน นอกจากนี้เขายังกล่าวถึงสาเหตุของการอ่านและเข้าใจได้ช้า ดังต่อไปนี้

1. ข้อความที่อ่านยากเกินไป
2. การฝึกการอ่านในห้องเรียนมุ่งไปในการอ่านออกเสียง คำศัพท์ และการวิเคราะห์ทฤษฎีและโครงสร้างของประโยค
3. ความไม่เข้าใจระบบทางภาษา (Language System) ซึ่งเป็นภาษาที่

³³ Nicolas Ferguson, "Some Aspects of the Reading Process," English Language Teaching, 28 (November, 1973), 29 - 34.

สองของนักเรียน ทำให้เขามุ่งไปในด้านคำศัพท์มากขึ้นไปในการอ่าน³⁴

อย่างไรก็ดีความเร็วในการอ่านจะต้องเปลี่ยนไปตามวัตถุประสงค์ในการอ่านและลักษณะเนื้อหาที่อ่าน นักอ่านที่ดีจะต้องรู้จักปรับความเร็วในการอ่านตามเนื้อเรื่องและวัตถุประสงค์ในการอ่านของเขา ดังที่ คอนสแตนซ์ เอ็ม แมคคัลลอป (Constance M. McCullough) ได้กล่าวว่าการอ่านนวนิยายและเรื่องสั้น ผู้อ่านควรจะได้จากการพัฒนาโครงเรื่องและทำนายเรื่องที่จะเกิดขึ้นตามประสบการณ์ของตน การอ่านเรื่องในทำนองนี้อ่านอย่างรวดเร็วได้ แต่การอ่านร้อยกรองนั้นต้องอ่านช้า ๆ และตั้งใจ ทั้งจำเป็นต้องระมัดระวังในการอ่านมาก³⁵ ดังนั้นในการฝึกความเร็วในการอ่านจึงจำเป็นต้องเลือกข้อความที่เหมาะสมจึงจะประสบผลดีในการฝึก เอ็ม แมคมิลแลน (M. Macmillan) ได้ให้ข้อคิดในการฝึกความเร็วในการอ่านดังต่อไปนี้

1. เนื้อเรื่องและคำถามต้องไม่ยากเกินไป
2. ให้ผู้อ่านตอบคำถามทันทีที่อ่านเรื่องจบ โดยไม่ย้อนกลับไปอ่านเนื้อเรื่องอีก
3. คำถามควรถามเกี่ยวกับความจำเนื้อเรื่องที่อ่าน ไม่ถามความคิดเห็นของ

ผู้อ่านหรือวิธีการเขียนของผู้เขียน แต่ควรจะทดสอบว่าผู้เรียนรูจุดมุ่งหมายของเรื่อง และสามารถสรุปเรื่องราวและเข้าใจเรื่องราวโดยทั่วไปหรือไม่³⁶

³⁴ Herbert W. Seliger, "Improving Reading Speed and Comprehension in English as a Second Language," English Language Teaching, 28 (October, 1972), 39 - 55.

³⁵ Constance M. McCullough, Ruth. M. Strang and Arthur E. Traxler, Problems in the Improvement of Reading (New York : McGraw-Hill Book Company, Inc., 1960), p. 70.

³⁶ M. Macmillan, "Comprehension Testing in Quicker Reading Course," English Language Teaching, XVIII (April, 1964), 111-112.

4.5 ปัจจัยอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน

แรงจูงใจ ความสนใจ ระดับสติปัญญา เพศ และสถานภาพทางครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคม ก็มีอิทธิพลต่อการอ่านด้วย ดังที่ วัลเลซ แรมซี (Wallace Ramsey) ศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่าน พบว่าแรงจูงใจของครู และความสนใจของนักเรียนมีผลต่อความสามารถในการอ่าน³⁷ แต่การวิจัยของ รุท แอน บรูคส์ (Ruth Ann Brooks) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการอ่านกับความเข้าใจในการอ่าน พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กัน แต่ผู้วิจัยได้ให้ความเห็นว่า ความสนใจอาจมีอิทธิพลต่อการเลือกสิ่งที่อ่าน³⁸

นอกจากนี้ รอย ซี โอ คอนนัล (Roy C. O'Donnel) ยังได้ศึกษาถึงอิทธิพลของระดับสติปัญญา สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่อการอ่าน พบว่าปัจจัยดังกล่าวมีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่าน³⁹ ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของซีบิล เอ็ม ไรเดน (Sybil M. Riden) ที่ว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนนั้นขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญา วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมที่บ้าน⁴⁰ และผลการวิจัยของอลิซาเบธ เวลส์ เพอเซล (Elizabeth Wells Purcell) ที่ว่านักเรียนยังมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงเท่าไรก็ยังมีความสามารถใน

³⁷ Ramsey, op.cit., p. 211.

³⁸ Ruth Ann Brooks, "An Investigation of Relationship Between Reading Interest and Comprehension," Dissertation Abstracts International, 32 (June, 1972), 6674-A.

³⁹ Roy C. O'Donnel, "A Study of the Correlation Between Awareness of Structural Relationship in English and Ability in Reading Comprehension," The Journal of Experimental Education, 31 (March, 1963), 313 - 316.

⁴⁰ Sybil M. Riden, "The Effects of Environment on the Reading Ability of Eight-Year-Old Children," The Journal of Educational Research, 52 (February, 1959), 205.

การอ่านสูงขึ้นเท่านั้น⁴¹

ส่วนในประเทศไทย สุรางค์ จันทน์เอม ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนในระดับประถมศึกษา พบว่า ทัศนคติในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง⁴²

อนึ่ง ยังมีผู้สนใจศึกษาว่าความแตกต่างในเรื่องเพศและอายุจะมีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านหรือไม่ เช่น สมจิต เอี่ยมสุคนิmitt ได้ศึกษาในเรื่องนี้พบว่านักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษโดยส่วนรวมสูงกว่านักเรียนชายเล็กน้อย และนักเรียนหญิงช่วงอายุระหว่าง 17 ปี 5 เดือน - 18 ปี 4 เดือน มีความสามารถในการอ่านแบบแปลความสูงกว่านักเรียนชายในช่วงอายุเดียวกัน ยกเว้นในช่วงอายุ 15 ปี 5 เดือน - 16 ปี 4 เดือน และ 16 ปี 5 เดือน - 17 ปี 4 เดือน และการอ่านแบบตีความและขยายความในทุกช่วงอายุที่กำหนดนั้น นักเรียนชายและหญิงมีความสามารถไม่แตกต่างกัน⁴³ ผลการวิจัยนี้คล้ายคลึงกับผลการวิจัยของ สมพิศ ชังชมแก้ว ซึ่งทำการวิจัยในทำนองเดียวกัน แต่เป็นการอ่านภาษาไทย พบว่านักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนชาย และนักเรียนอายุ 18 ปี และต่ำกว่า 18 ปี มีความสามารถในการอ่านไม่แตกต่างกัน⁴⁴ แสดงว่าเพศมีอิทธิพลต่อ

⁴¹Elizabeth Wells Percell, "The Relationship of Personality to Achievement in Reading Comprehension," Dissertation Abstracts International, 32 (June, 1972), 6674-A.

⁴²สุรางค์ จันทน์เอม "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการอ่านและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในระดับประถมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2508).

⁴³สมจิต เอี่ยมสุคนิmitt "การอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517).

⁴⁴สมพิศ ชังชมแก้ว "ความสามารถในการอ่านภาษาไทย (Reading Comprehension) ของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่สองของวิทยาลัยครูท่าแห่งในนครหลวง-กรุงเทพฯบุรี" (ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2514).

ความสามารถในการอ่าน แต่อายุไม่มีผลทำให้มีความแตกต่างทางความสามารถในการอ่าน

4.6 ผลการทดลอง และข้อคิดในการสอนอ่าน

เนื่องจากเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิต และการสอนอ่านโดยทั่วไปก็ยังไม่ประสบผลสำเร็จเป็นที่น่าพอใจ จึงได้มีผู้ทำการทดลองสอนอ่านด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อค้นหาวิธีที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการสอนอ่าน ดังเช่น เค อาร์ นารายันสวามี (K.R. Narayanswamy) ได้ทดลองเอาแบบฝึกหัดของฟราย (Fry Reading Course) มาใช้เพื่อปรับปรุงความเร็วและความเข้าใจในการอ่าน โดยนำมาทดลองสอนกับนักศึกษาระดับวิทยาลัยใน Hindi Art College และ St. Francis' College ประเทศอินเดีย พบว่าแบบฝึกหัดดังกล่าวช่วยให้ความเร็วและความเข้าใจในการอ่านดีขึ้น จากการทดลองนี้เขาพบว่านักเรียนอ่านช้ามาก และมีนิสัยในการอ่านที่ไม่ดี เช่น ใช้นิ้วชี้ไปตามบรรทัดและทำปากขมขมขมิบออกเสียงเบา ๆ เขาเสนอให้มีการสอนแบบซ่อมเสริม (Remedial Reading) โดยเน้นการฝึกในเรื่องต่อไปนี้

1. การรู้จักคำ (Word Recognition)
2. การหาความหมายจากเนื้อความ (Context)
3. การส่งเสริมให้เกิดความสนใจในการอ่าน
4. การเพิ่มความเร็วในการอ่าน⁴⁵

นอกจากนี้ จอห์น มอริส (John Morris) ยังได้แนะนำให้สอนนักเรียนให้อ่านแบบสร้างสรรค์ (Creative Reading) เพราะเป็นการอ่านในระดับที่เสริมสร้างสติปัญญา และการวิเคราะห์วิจารณ์ การอ่านแบบสร้างสรรค์ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการคือ

1. Literal Comprehension ซึ่งเป็นความเข้าใจเรื่องทีอ่านในแง่ของเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ และเนื้อความ (Context) การอ่านในระดับนี้เป็นพื้นฐานของการอ่านในระดับต่อไป

⁴⁵K.R. Narayanaswamy, "An Experiment in Reading Comprehension at the College Level," English Language Teaching, 26 (June, 1972), 300 - 309.

2. Critical Insight ได้แก่ความสามารถในการเข้าใจความหมายทั้งหมดที่ผู้เขียนแสดงไว้ในข้อความที่อ่าน สามารถเข้าใจความคิดเห็นและประสบการณ์ของผู้เขียนจากข้อความที่อ่าน เพราะถือว่าการอ่านเป็น "an active and inferential reasoning process when the reader thinks beyond the print."

3. Emotional Involvement ได้แก่อารมณ์และความรู้สึกของผู้อ่านซึ่งขึ้นอยู่กับระดับความรู้ทางภาษา ความคิดและจินตนาการ รสนิยม บุคลิกภาพ และความสามารถในการเชื่อมโยงความคิดและประสบการณ์ของตนกับเรื่องที่อ่านของผู้อ่าน⁴⁶

4.7 วิธีประเมินผลการอ่าน

นอกจากปรับปรุงแก้ไขการเรียนอ่านให้ดีขึ้นแล้ว การเรียนการสอนจำต้องมีการประเมินผลที่มีประสิทธิภาพควย สำหรับการอ่านนั้น จุดหมายปลายทางของการอ่านคือความเข้าใจ ดังนั้นในการประเมินผลการอ่านจึงมุ่งวัดความเข้าใจเป็นสำคัญ ความเข้าใจในการอ่านแบ่งออกเป็น 3 ระดับดังนี้

1. การแปลความ (Paraphrasing) คือความสามารถในการถ่ายทอดข้อความแบบหนึ่งไปเป็นข้อความอีกแบบหนึ่ง โดยการใช้อ้อยคำที่ต่างไปจากเดิม แต่คงความหมายเดิมไว้ การแปลความนี้หมายรวมถึงการแปลความหมายของคำนามหรือสรรพนามที่ปรากฏอยู่ในเรื่องควย

2. การตีความ (Interpretation) คือการคาดคะเนความหมายที่ผู้เขียนแสดงไว้ เป็นการมองเรื่องราวต่าง ๆ ให้ลึกซึ้ง จนสามารถสรุปเรื่องราวลงเป็นใจความเดียว

3. การขยายความ คือการอนุมานและขยายความคิดให้กว้าง ลึกและไกลกว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ สามารถจะประเมิน คาดคะเน หรือพยากรณ์เรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อน เกิดขึ้นระหว่างนั้น และภายหลังเรื่องราวที่อ่านได้อนุมานได้ว่าผู้เขียนและผู้อ่านเกิดอารมณ์และความ

⁴⁶ John Morris, "Creative Reading," English Language Teaching, 26 (June, 1972), 257 - 261.

รู้อย่างไร⁴⁷

ดังนั้น ในการที่จะวัดความเข้าใจในการอ่านได้ดังกล่าวข้างต้น ผู้สอนจะต้องสร้างคำถามที่วัดความเข้าใจในลักษณะนั้น ๆ เพื่อจะประเมินได้ว่าผู้เรียนสามารถอ่านอย่างแปลความ วิเคราะห์ สังเคราะห์ ได้ดีเพียงใด และมีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับใด

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ เกี่ยวกับการอ่าน พบว่างานวิจัยทั้งของชาวไทยและต่างประเทศส่วนใหญ่ ได้ผลสอดคล้องกันว่าคำศัพท์และโครงสร้าง มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลในการอ่าน และนักการศึกษาและผู้วิจัยทุกท่าน เห็นว่าการอ่านโดยพยายามเข้าใจความหมายของคำใหม่ ๆ จากเนื้อความ (Context) จะช่วยให้อ่านได้ดีขึ้น ทั้งในด้านความเข้าใจและความเร็วในการอ่าน

เรื่องที่ควรพิจารณาในการสอนอ่านคือ

1. วัตถุประสงค์ในการอ่าน
2. ระดับความยากของเนื้อหา
3. ความเร็วในการอ่าน เพราะการอ่านช้าจะทำให้ระดับความเข้าใจต่ำควย
4. ลักษณะคำถามที่จะวัดความเข้าใจในระดับที่ต้องการ : แปลความตีความ หรือขยายความ

5. ผลการวิจัยและเอกสารเกี่ยวกับการเรียนการสอนเขียน

5.1 ปัญหาและเทคนิคพื้นฐานในการเขียน

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าระดับความสามารถในการเขียนของนักเรียนทั้งในประเทศไทยและประเทศต่าง ๆ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า

⁴⁷ Benjamin S. Bloom and Others (Comps), Taxonomy of Educational Objectives (New York : David McKay Company Inc., 1956), pp. 89-96.

"True ease in writing comes from art, not chance,

as those move easiest who have learn'd to dance."

แต่ถึงแม้ว่าการเขียนจะเป็นพรสวรรค์ก็ตามแต่การเขียนโดยทั่วไปนั้นก็เน้นในแง่ของการเขียนเพื่อการสื่อสาร (Practical Writing) มากกว่าการเขียนแบบสร้างสรรค์ (Creative Writing) ซึ่งการเขียนในระดับสื่อสารนี้สามารถจะสอนกันได้ด้วยหลักและวิธีการสอนที่ถูกต้อง⁴⁸ ไมเคิล เอ. เชอร์วูด-สมิธ (Michael A. Sherwood-Smith) ได้กล่าวถึงปัญหาสำคัญของนักเรียนในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ได้แก่

1. ปัญหาทางคานกลไกในการเขียน ได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้างของประโยค และไวยากรณ์ รวมทั้งการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ถูกต้อง

2. ปัญหาทางคานลีลาในการเขียน (A Rhetorical Problem)

คุณมักจะเน้นในคานลีลาการเขียนเร็วเกินไป ทั้งที่นักเรียนยังไม่มีความพร้อมทางคานภาษา จึงทำให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร นักเรียนจึงขาดความมั่นใจในการที่จะเขียน ดังนั้นในการสอนเขียนจึงควรเริ่มต้นด้วยการเขียนเรียงความแบบควบคุม (Controlled Composition and Guided Writing) เพื่อฝึกให้นักเรียนเขียนให้ได้ถูกต้องมากที่สุด ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเขียนอันจะเป็นแรงกระตุ้นให้เขาชอบการเขียน และอยากเขียนอีก เชอร์วูด-สมิธ แนะนำว่าควรสอนการเขียนเพื่อสื่อความคิดกัน มีจุดประสงค์ที่แน่นอนว่าจะเขียนอะไร สำหรับผู้อ่านในระดับใด ไม่ใช่เพียงเขียนถกไวยากรณ์เท่านั้น ซึ่งเรื่องนี้ตรงกับความคิดของ ซี สเปียร์แมน (C. Spearman) ที่ว่า

"The writer can only hope, by the devices of literary composition, to let his thoughts shine through his words

⁴⁸The Incorporated Association of Assistant Masters in Secondary Schools, The Teaching of English (London : Cambridge University Press, 1966), p. 13.

without being intolerably disfigured."⁴⁹ ✓

นอกจากนี้ เซอร์วูด-สมิธ ยังเน้นถึงหลักสำคัญในการสอนการเขียน ดังนี้

1. ครูต้องรู้ปัญหาของนักเรียน
2. เลือกใช้หนังสือแบบเรียน (Textbook) ที่เหมาะสมกับปัญหาของนักเรียน และครูต้องรู้จักปรับปรุงใช้แบบเรียนให้ไ้ประสิทธิภาพในการสอนสูงที่สุดด้วย
3. ยึดหลักให้นักเรียนเขียนเพื่อสื่อความคิดและให้เหมาะกับระดับของผู้อ่าน

"To write is a real act of communication."

4. การเขียนเนื้อเรื่องให้มีความต่อเนื่องกัน (Coherent Stretches of Language-Grammar of Text)⁵⁰

แต่ พี เกอร์รี (P. Gurrey) เน้นถึงความสำคัญของความคิดหรือจินตนาการ และเสนอแนะว่าผู้สอนการเขียนควรคำนึงถึงเรื่องนี้ให้มากในการสอน โดยการช่วยเหลือผู้เรียนในการรวบรวมเนื้อหาสาระเพื่อจะได้เกิดความคิดและจินตนาการในการเขียนได้⁵¹ ซึ่งคุณภาพของความคิดหรือจินตนาการของผู้เรียนก็ขึ้นอยู่กับภูมิหลังและประสบการณ์ของเขา ดังนั้นในการเสริมสร้างความคิดให้แก่ผู้เรียน ผู้สอนจำเป็นต้องส่งเสริมและแนะนำถึงวิธีการหาประสบการณ์เพื่อการเขียนแก่ผู้เรียน ในเรื่องนี้ แมรี ฟิโนชียาโร (Mary Finocchiaro) แนะนำให้ผู้สอนจัดการอภิปราย การฟังดนตรี บทละคร ปรากฏการณ์ ภาพยนตร์ ภาพเขียน สไลด์ फिल्मสตริปส์

⁴⁹ P. Gurrey, The Teaching of Written English (London : Longmans, Green & Co., 1961), p. 1.

⁵⁰ Michael A. Sherwood - Smith, "Teaching Written English : Problems and Principles," English Teaching Forum, XII (July-September, 1974), 8 - 12.

⁵¹ Gurrey, op.cit., p. 179.

และอ่านหนังสือหลาย ๆ ประเภท⁵²

วิลเลียม อี มาร์ควาร์ด (William E. Marquardt) แนะนำให้มีการสอนเขียนโดยยึดหลักควบคุมระเบียบการเขียนและเนื้อหาที่จะเขียนโดยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ควบคุมเนื้อเรื่องที่จะเขียน
2. กำหนดให้นักเรียนเขียนจุดมุ่งหมายเพื่อการสื่อความคิดและโครงเรื่องอย่าง

ละเอียด

3. ฝึกให้ทำโน้ตที่ถูกต้องเสมอ โดยการที่ครูจะตรวจเรียงความให้ และเช็ครายละเอียดที่ได้เขียนตามรายการที่บันทึกไว้ในจุดมุ่งหมายและโครงเรื่องที่นักเรียนส่งมาพร้อมกับเรียงความ นักเรียนจะต้องไปตรวจดูและแก้ไขเรียงความให้ถูกต้องตามโครงเรื่องและจุดมุ่งหมายที่ครูตรวจและเสนอแนะไว้⁵³ (Feedback) การฝึกทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่ซับซ้อนต้องใช้เวลานานพอสมควร ดังนั้นการฝึกฝนการเขียนจึงไม่ควรปล่อยให้เด็กเรียนเขียนเรียงความแบบอิสระ (Free Composition) จนกว่านักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วพอสมควรเสียก่อน⁵⁴ และการฝึกควรฝึกให้เขาเขียนอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น เพื่อเขาจะได้ประสบความสำเร็จในการเขียนได้ทั้งในขณะที่เรียนและในระดับที่สูงขึ้นไป อันจะเป็นแรงผลักดันให้มีทัศนคติที่ดีต่อการเขียน เพราะว่า

⁵²Mary Finocchiaro, Foreign Language Learner : A Guide for Teachers (New York : Regents Publishing Company, 1973), p. 130.

⁵³William E. Marquardt, "Composition in English as a Second Language : Cross-Culture Communication," English Teaching Forum, VI (January-February, 1968), 2-4, 20.

⁵⁴Harold E. Palmer, The Principles of Language Study (London : Oxford University Press, 1965), p. 136.

"Getting things right instead of getting them wrong is one sort of satisfaction for a learner, so the more that the teacher can exclude the possibility of error at the **early stage**, the better."⁵⁵

ผู้ทรงคุณวุฒิท่านหนึ่งให้นักเรียนเขียนมาก ๆ เพื่อจะได้เขียนดีขึ้น แต่ที่โอคออร์ คัมบลิว ฮิปเปิล (Theodore W. Hipple) ตัดค้านความคิดนี้ โดยอ้างถึงผลงานงานวิจัยตั้งแต่ปี 1932-1965 ที่แสดงอย่างชัดเจนว่าการเขียนบ่อย ๆ ไม่ได้หมายความว่าจะได้ผลงานที่ดี ใ้ อย่างไรก็ดี วิลเลียม แมกคอลลี (McColly, 1963) ได้แนะนำวิธีสอนเขียนโดยการให้นักเรียนเขียนเรียงความ สัปดาห์ละ 1 เรื่อง และให้ใช้เวลาส่วนใหญ่ในการอธิบาย ฝึกฝนนักเรียน อภิปราย ทบทวน และเขียนใหม่⁵⁶

นอกจากนี้ ฮันส์ พี กูธ (Hans P. Guth) ยังได้ให้ข้อคิดในการสอนเขียนว่า ควรฝึกให้เขียนอย่างมีระเบียบในการเรียบเรียงเรื่องในชีวิตประจำวันจนเป็นนิสัย โดยมีหลักการดังนี้

1. สอนให้เขียนจนเป็นนิสัย (Writing as a Habit) เช่น เขียนบันทึกประจำวัน บทความลงหนังสือพิมพ์ เขียนจดหมาย
2. เขียนโดยมีจุดมุ่งหมาย (Writing with Purpose) จะเขียนเพื่อชักชวน พรรณา ความสนุกสนาน และการตีความ
4. เขียนอย่างมีระเบียบแบบแผนในการเรียบเรียงเรื่องราว
5. เขียนด้วยจินตนาการและอารมณ์ที่จะนำผู้อ่านไปสู่ความคิดและอารมณ์ของผู้เขียนได้⁵⁷

⁵⁵ Owens, op.cit., p.122.

⁵⁶ Hipple, op.cit., p. 136.

⁵⁷ Hans P. Guth, Teaching English Today : An In-Service Guide Prepared for Use with American English Today (New York : McGraw-Hill Book Company, 1970), p. 124.

5.2 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ ไวยากรณ์และการเขียน

ไวยากรณ์เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญยิ่งสำหรับการเขียน ดังที่ในเอกสารของสมาคมส่งเสริมครูในระดัภมัธยมกลางไว้ว่า "Grammar has become the servant of composition."⁵⁸ และ เจ เอ ไบรท์ (J. A. Bright) ก็ได้สนับสนุนคำกล่าวนี้ โดยกล่าวว่าไวยากรณ์สำคัญมาก และเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะพูดและเขียนให้ชัดเจน เพื่อที่จะสามารถสื่อความคิดกับผู้อ่านและผู้ฟังได้ และยังเป็นเครื่องแสดงระดับความสามารถในการอ่านเขียน (Literacy) ของผู้เขียนอีกด้วย⁵⁹ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของวิลเลียม เอ แมคคาทนี (William A. McCartney) ซึ่งศึกษาความสามารถในการเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยฮาวาย โดยไรขอทดสอบแบบปรนัย พบว่าความรู้ทางไวยากรณ์และคำศัพท์สัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน และสามารถใชแบบทดสอบเรียงความแบบปรนัย วัดความสามารถในการเขียนได้⁶⁰

แต่ เจ สตีเฟน เซอร์วิน (J. Stephen Sherwin) ได้ให้ข้อคิดว่าการรู้แต่ไวยากรณ์ไม่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเขียนได้ ถ้าไม่รู้จักระมัดระวังและสังเกตที่จะนำเอาความรู้ความเข้าใจทางด้านไวยากรณ์ไปใช้ในการเขียน เพราะเขาเชื่อว่า

"The research is of sufficient quality to warrant the conclusion that the instruction in formal grammar is an ineffective and inefficient way to help student achieve proficiency in writing."⁶¹

⁵⁸The Incorporated Association of Assistant Masters in Secondary Schools, op.cit., p. 17.

⁵⁹J.A. Bright, Teaching of English as a Second Language (London: Longman Group Ltd., 1970), p. 236.

⁶⁰William A. McCartney, "The Development of an Objective Instrument for Measuring the Writing Ability of College Freshmen," Dissertation Abstracts International, 23 (January, 1963), 2375-A.

⁶¹Hipple, op.cit., p. 136.

ทองวิค คิริวัชณะ ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการสอนภาษาอังกฤษ แบบเน้นโครงสร้าง และไม่เน้นโครงสร้างต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้างกับไม่เน้นโครงสร้างไม่มีผลต่อความสัมฤทธิ์ผลในด้านกรเขียนของนักเรียน แต่ผู้วิจัยก็ได้สันนิษฐานว่าอาจเนื่องมาจากระยะเวลาที่ทดลองสอนไม่เพียงพอในการสร้างความเคยชินทางภาษา (Language Habits)⁶²

จากผลการวิจัยและข้อคิดต่าง ๆ ข้างต้น พอจะกล่าวได้ว่า ความรู้ความเข้าใจทางด้านคำศัพท์ และไวยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อการเขียนของผู้เรียนมีใช่น้อย

5.3 ปัจจัยอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเขียน

อัลเบิร์ต เอช มาร์ควาร์ดท์ (Albert H. Markwardt) เชื่อว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับการสอนเขียน เพราะเป็นแรงกระตุ้นตามธรรมชาติที่จะคิดคือสื่อสาร และเร้าให้นักเรียนได้แสดงความสามารถที่แท้จริงในการเขียนออกมา⁶³ นอกจากนี้ แกลดคีส มาร์กาเร็ต วิลเลียม (Gladys Margaret William) ได้ศึกษาปัจจัยในเรื่องเพศ เชื้อชาติ (Race) สถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมต่อความสามารถในการเขียน พบว่าครูผิวขาว และนิเวศน์วิทยาให้คะแนนไม่แตกต่างกัน นักเรียนหญิงเขียนเรียงความได้ดีกว่านักเรียนชาย

⁶²ทองวิค คิริวัชณะ, " การทดลองเปรียบเทียบผลของวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้าง (Structures) กับแบบไม่เน้นโครงสร้างที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5, " (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2516).

⁶³Albert H. Marckwardt, Linguistics and the Teaching of English (Bloomington : Indiana University Press, 1966), p. 68.

นักเรียนนิวยอร์ก เขียนเรียงความได้ดีกว่านักเรียนนิวยอร์ก และความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมอยู่ในระดับกลาง และระดับต่ำ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ⁶⁴

จึงพอสรุปได้ว่าแรงจูงใจในการเขียนช่วยส่งเสริมสัมฤทธิ์ผลในการเขียน เพศ และเชื้อชาติ กำหนดความแตกต่างของความสามารถในการเขียน แต่สถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมไม่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเขียน

5.4 ผลการทดลองและข้อคิดในการสอนเขียน

เนื่องจากการสอนการเขียนยังไม่ประสบผลสำเร็จเป็นที่น่าพอใจ ทำให้มีผู้สนใจทำการศึกษาและทดลองสอนการเขียนด้วยวิธีต่าง ๆ มากมาย เช่น จอห์น เดวิด เพอร์รอน (John David Perron) แห่งมหาวิทยาลัยอินเดียนา ได้ทำการทดลองสอนเขียนโดยใช้วิธีการเชื่อมประโยคของโอฮาร์ (O'Hare, 1973) เปรียบเทียบกับวิธีการสอนแบบเดิม (Traditional Method) โดยทำการทดลองกับนักเรียนเกรด 4 พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเชื่อมประโยคทำคะแนนได้สูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม และการสอนโดยวิธีการเชื่อมประโยคยังช่วยพัฒนาทักษะทางโครงสร้างให้แก่เด็กเรียนในระดับประถม และการสอนแบบนี้จูงใจนักเรียนได้ดีกว่าวิธีสอนแบบเดิม⁶⁵

⁶⁴ Gladys Margaret Williams, "An Evaluation of the Writing Performance of Students in Grades 7 Through 10 in an Urban Junior and Senior High School Using the Diederich Method of Cooperative Composition Rating with Attention to the Performance of Selected Subgroups," Dissertation Abstracts International, 33 (April, 1973), 5621A-5622A.

⁶⁵ John David Perron, "An Exploratory Approach to Extending the Syntactic Development of Fourth-Grade Students Through the Use of Sentence Combining Methods," Dissertation Abstracts International, 35 (January, 1975), 4316-A.

ในปี 1971 ลอยส์ ไอ เอช วิดเวย์ (Lois I. W. Widvey) ได้ทดลองสอนเขียนด้วยวิธีแก้ปัญหาเปรียบเทียบกับการสอนแบบเดิม พบว่า การสอนด้วยวิธีการแก้ปัญหานั้นดีกว่าการสอนแบบเดิม ทั้งนี้ยังเพิ่มพูนทักษะในการเขียนและการคิด (Thinking Skills) ของผู้เรียนอีกด้วย⁶⁶ นอกจากนี้ ลี โอดล (Lee Odell) ยังได้ทดลองกระบวนการทดลองเขียนเพื่อเป็นการสำรวจประสบการณ์ และการรวบรวมความคิด โดยทดลองกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมิชิแกน โดยให้นักศึกษาเขียนเรียงความแล้วอาจารย์ตรวจ และเขียนวิจารณ์ หลังจากนั้นให้มีการอภิปรายเป็นกลุ่ม และให้คำปรึกษาเป็นการส่วนตัว ปรากฏว่าการสอนแบบนี้ให้ผลดีมาก เพราะนักศึกษาได้ใช้เทคนิคบางอย่างที่ได้จากการอภิปราย การวิจารณ์ และคำแนะนำของอาจารย์ และยังได้รับประสบการณ์ในการเขียนจริง ๆ อีกด้วย⁶⁷

ในปี 1974 ดอริส จี ซัตตัน (Doris G. Sutton) ได้ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของแบบเรียน การเขียนสำเร็จรูป (Writing Lab) กับการสอนแบบสร้างเสริม (Remedial Writing) พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างวิธีสอนทั้งสองแบบนี้⁶⁸

นอกจากนี้ ทีโอดอร์ ฮูเบเนอร์ (Theodore Huebener) ยังได้ให้ข้อคิดและสนับสนุนการใช้ภาพช่วยในการสอนเรียงความว่า เป็นวิธีการที่ดี ที่จะทำให้นักเรียนได้แสดงความสามารถในการเขียนที่ดี เพราะรูปภาพน่าสนใจ และเป็นสิ่งเร้าที่กระตุ้นให้นักเรียนเขียนออกมาได้ดีกว่าชื่อเรื่องเพียงบรรทัดเดียว และยังกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถในทางสร้างสรรค์ โดยการประยุกต์ใช้โครงสร้างและคำศัพท์ที่เขาเรียนมา ทำให้นักเรียนสนุกสนานและพอใจกับการเขียน⁶⁹

⁶⁶Lois I. H. Widvey, "A Study of the Use of a Problem-Solving Approach to Composition in High-School English," Dissertation Abstracts International, 32 (November, 1971), 2563-A.

⁶⁷Lee Odell, "Measuring the Effect of Instruction in Pre-Writing," Research in the Teaching of English, 8 (Summer, 1974), 228-240.

⁶⁸Doris G. Sutton, "The Effect of Two Methods of Compensatory Freshman English," Research in the Teaching of English, 8 (Summer, 1974), 241-9.

⁶⁹Huebener, op.cit., p. 83.

อนึ่ง ชาลส์ เค แสตลลาร์ด (Charles K. Stallard) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมในการเขียนของนักเรียนเกรด 12 ที่เขียนได้ดี และไม่ได้อีก พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ทำโครงเรื่องไว้ในใจ (Mental Outline) และเอาใจใส่ในเรื่องกลไกในการเขียนมาก รวมทั้งคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการเขียน แต่ไม่ได้คำนึงถึงรูปแบบและการเรียบเรียงเรื่อง (Form and Organization) นักเรียนที่เขียนได้ดีใช้เวลาในการร่าง (Pre-Writing) และการเขียน (Writing) นานกว่านักเรียนที่เขียนไม่ได้ดี ทั้งยังเขียนเรียงความไต่ยาวกว่า แสดงว่าตั้งใจจะเขียนให้ดี เพื่อสื่อความคิดกับผู้อ่าน และมักจะอ่านทวนที่เขียนไปแล้วบ่อย ๆ ทำให้ใช้เวลานานในการเขียนนาน⁷⁰

5.5 การเตรียมครูสอนเขียน

การสอนที่ดีจะต้องมีครูที่มีประสิทธิภาพ จึงจะประสบผลดีในการเรียนการสอน การเขียนเป็นทักษะที่ต้องการทั้งความสามารถพิเศษ (Gift) และความรู้ความเข้าใจในระเบียบการเขียน ดังนั้นการสอนการเขียนจึงต้องการครูที่มีความสามารถในการเขียนที่ดี มีความรู้ในเรื่องระเบียบการเขียน และมีเทคนิคในการวิพากษ์วิจารณ์เพื่อจะได้ให้ผู้เรียนมีกำลังใจที่จะปรับปรุงแก้ไขการเขียนให้ดีขึ้น ฉะนั้นครูที่สอนเขียนจึงควร เป็นครูที่ผ่านการฝึกอบรมมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ แพทริก คัมบลิว ชอร์ (Patrick W. Shaw) สนับสนุนความคิดนี้ และยังได้เสนอแนะต่อไปว่าการสอนเขียนในส่วนของเจ้าของภาษาอังกฤษเองนั้นไม่จำเป็นต้องแยกการเขียนจากการสอนภาษาหน่วยอื่น ๆ เช่น วรรณคดี เพราะเขาเชื่อว่าการเขียนมีความสัมพันธ์กับการสอนวรรณคดีอย่างใกล้ชิดมากจนแยกกันไม่ออก⁷¹

⁷⁰ Charles K. Stallard, "An Analysis of the Writing Behavior of Good Student Writers," Research in the Teaching of English, 8 (Summer, 1974), 206-218.

⁷¹ Patrick W. Shaw, "Freshman English : To Compose or Decompose," College Composition and Communication, XXV (May, 1974), 155-159.

"Composition is so closely tied to the overall Teaching of Literature that to divorce the two would be unrealistic."

เมื่อปี 1973 มีการประชุมครูระดับมหาวิทยาลัย และระดับมัธยมศึกษา เรื่องการเตรียมครูสอนเขียน ที่อัลลินอยส์ ที่ประชุมตกลงกันว่า การเตรียมครูสอนเขียนภาษาอังกฤษให้แก่เจ้าของภาษาจะต้องสอนในเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. การเขียน (Writing) ครูต้องเป็นนักเขียนเองด้วย และเขียนได้ทุกแบบ
2. ทฤษฎีการเขียน (Rhetoric Theory)
3. วิธีสอน (Writing Method) ได้แก่ การเตรียมการสอน การให้การบ้าน การตรวจและการประเมินผล และการช่วยปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียน⁷²

5.6 วิธีประเมินผลการเขียน

การตรวจเรียงความอย่างมีประสิทธิภาพก็มีความสำคัญไม่น้อย มีผู้ศึกษา และให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการตรวจเรียงความไว้หลายคน เช่น วิลเลียม แมคคอลลี (William Macolly) ได้กล่าวถึงการตรวจว่าควรมีการคัดเลือกรู และแนะนำการตรวจและแบ่งคะแนน ดังนี้คือ

1. มีปฐมนิเทศครูที่จะตรวจเรียงความ และควรมีเรียงความตัวอย่าง (Exemplary Essay) เพื่อเปรียบเทียบ และเป็นแนวทางในการตัดสินใจคะแนน
2. ลักษณะของผู้ตรวจเรียงความ ได้แก่
 - 2.1 มีความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรียงความ เพื่อจะทราบมาตรฐานในการให้คะแนน
 - 2.2 มีอิสระในการตรวจ

ปอล ไคเคอริช (Paul Diederich) ได้กำหนดองค์ประกอบในการตัดสินใจความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

1. ความคิดและจินตนาการ (Ideas) ซึ่งคำนึงถึงความชัดเจน ความต่อเนื่องกัน และความสมเหตุสมผล

⁷² Donald Nemanich, "Preparing the Composition Teacher," College Composition and Communication, XXV (February, 1974), 46-48.

2. รูปแบบของเรียงความ (Form) การเรียบเรียงเรื่อง และ ลำดับ

ความคิด

3. ลีลาในการเขียน (Flavor) ลีลาในการเขียนที่น่าสนใจและเชื่อถือได้

4. กลไกในการเขียน (Mechanics) โดยเฉพาะเครื่องหมายวรรคตอน และไวยากรณ์

5. การใช้คำ (Wording) การเลือกใช้คำ และการเรียบเรียงคำ⁷³

นอกจากนี้ยังมีการวิจัยเกี่ยวกับการตรวจเรียงความมากพอสมควร เช่น การวิจัยของ เคอร์บี้ เอควิน จัด (Kirby Edwin Judd) ที่ศึกษาถึงประสิทธิภาพในการใช้เครื่องบันทึกเสียงในการตรวจเรียงความ ผลปรากฏว่านักเรียนชอบการตรวจแบบนี้ บอกว่าน่าสนใจ แต่ก็คิดว่าควรใช้สลับกับการตรวจที่เขียนวิจารณ์ (Written Comment) บางเป็นครั้งคราว แต่ครูคิดว่าเสียเวลาในการตรวจนาน แต่ก็ได้ผลดีกับนักเรียนที่ค่อนข้างอ่อน⁷⁴ และการวิจัยของ มารี เอลีน เคลลี (Marie Elaine Kelly) ซึ่งได้ศึกษาผลของวิธีตรวจเรียงความต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียน เกรด 12 โดยใช้ผู้ตรวจ 3 คน ซึ่งจะตรวจเป็น 2 แบบ ได้แก่ การตรวจและเขียนคำประเมินคุณภาพของเรียงความอย่างชัดเจน และการตรวจแบบให้คะแนนธรรมดา พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน ระหว่างวิธีตรวจทั้ง 2 แบบ แต่จากการแสดงความคิดเห็นของการเขียนแสดงว่าการตรวจแบบเขียนคำประเมินคุณภาพอย่างชัดเจน (Clarifying Response) ให้ผลที่ดีกว่าเล็กน้อย⁷⁵

⁷³William McColly, "What does Educational Research Say about the Judging of Writing Ability?" Journal of Educational Research , 64 December, 1970), 148-156.

⁷⁴Kirby Edwin Judd, "The Effectiveness of Tape Recorded Evaluations of Compositions Written by Seventh and Eighth Grade Students," Dissertation Abstracts International 34 (October, 1973), 1770A-1771A.

⁷⁵Marie Elaine Kelley, "Effect of Two Types of Teacher Response to Essays Upon Twelfth Grade Students' Growth in Writing Performance," Dissertation Abstracts International, 34 (March, 1974), 5801A-5802A.

บาร์บารา อาร์ ซี มาร์แชล (Barbara R. C. Marshall) ได้ศึกษา
ประสิทธิภาพและวิธีการตรวจให้คะแนนเรียงความ 198 เรื่อง ของนักศึกษา Junior High
School โดยครู 18 คน โดยแยกให้คะแนนในแง่ของกลไกทางภาษา การเรียบเรียง-
ความ และเนื้อหาสาระ พบว่าครูแต่ละคนให้ความสำคัญต่อแต่ละส่วนของเรียงความไม่เหมือนกัน
บางคนสนใจเนื้อหา บางคนเพิ่งถึงทางคานกลไกทางภาษา แต่ครูส่วนใหญ่เพิ่งถึงความนึก
คิดเดียวกัน มาร์แชล เสนอแนะครูที่ตรวจเรียงความว่าควรจะ

1. พิจารณาผลการให้คะแนนของตน
2. นึกถึงความรู้สึกของผู้เขียนต่อหัวเรื่อง เพื่อจะได้เข้าใจถึงจุดหมายในการ
เขียนของเขา
3. มีความเสมอต้นเสมอปลายในการตรวจเรียงความแต่ละเรื่อง
4. คำนึงถึงจุดหมายของการเขียนของผู้เขียน และให้คะแนนให้เป็นไปตาม
จุดหมายนั้น
5. พยายามเลือกวิธีการให้คะแนนซึ่งเหมาะสมกับนักเรียนในระดับนั้น ๆ ⁷⁶

จากการศึกษาข้อคิดและงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนเขียน พอจะสรุปได้ว่า
นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ มีความเห็นสอดคล้องกันว่าไวยากรณ์มีอิทธิพลอย่างมาก
ต่อการเขียน

เรื่องที่ควรพิจารณาในการสอนเขียน

1. ครูควรทราบปัญหาในการเขียนของผู้เรียน เพื่อจะได้ดำเนินการแก้ไขและ
ปรับปรุง

⁷⁶Barbara R. C. Marshall, "A Survey and Analysis of Teachers
Markings on Selected Compositions of Average Student in Grade 10 and
12," Dissertation Abstracts International, 32 (November, 1971),
2553-A.

2. การเลือกใช้แบบเรียน (Textbook) ที่สามารถแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องของผู้เรียน
3. การสอนการเขียนแบบควบคุมก่อน แบบอิสระ (Controlled before Free Writing)
4. การสอนการเขียนแบบนำไปใช้ก่อนแบบสร้างสรรค์ (Practical before Creative Writing)
5. จัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน เพื่อจะได้มีเนื้อหาสาระในการเขียน คหยการอ่าน ทัศนศึกษา ฟังวิทยุ แฉนเสียง เทป หรือทัศนศึกษา ตามโอกาสและความเหมาะสม
6. เตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อม ทางค่านกลไกในการเขียน (Mechanics) ได้แก่ ความรู้ทางคานไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอน คำศัพท์และโครงสร้าง
7. การตรวจเรียงความควรมีการวิจารณ์ และขอเสนอแนะ เพื่อที่ผู้เรียนจะได้ปรับปรุงการเขียนของเขาได้
8. ผู้ที่สอนการเขียนภาษาอังกฤษควร เป็นผู้ที่ได้รับกรอบรมมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ เพื่อที่จะไ้รู้ระเบียบ วิธีสอน และมีความสามารถเหมาะสมที่จะสอนการเขียนภาษาอังกฤษอย่างดี เพราะผู้สอนจะตองเป็นตัวอย่าง ที่ผู้เรียนได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย